

РЕШЕНИЕ

№ 7436

гр. София, 29.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 30.10.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева, като разгледа дело номер **8594** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 250 от Закона за министерство на вътрешните работи /ЗМВР/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на М. Б. И. с адрес за призоваване [населено място], [улица] срещу Заповед с рег. № 2917/21.06.2013 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция”, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 245, ал.1, т. 7, б. „д” от ЗМВР.

В жалбата, от съда се иска оспорената заповед да бъде отменена, като незаконосъобразна. Твърди се, че са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Органът по назначаването не е отчетел обстоятелството, че за извършеното нарушение на оспорващия вече е било наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца. Инвокирани са доводи, че И. не е било налагано наказание за извършеното от него престъпление, а същият е бил освободен от наказателна отговорност, като му е наложено административно наказание „глоба” и същият е бил реабилитиран по право. Посочено е, че И. е бил освободен от длъжност, каквато никога не е заемал, защото заповед с рег. № 3915/08.10.2012 г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР е била отменена с решение № 3224/13.05.2013 г. постановено по административно дело № 10406/2012 г. на Административен съд София-град.

По време на проведеното по делото открито заседание оспорващият се явява лично и чрез упълномощеният от него адвокат Й. поддържа жалбата. Развити са допълнителни съображения в писмен вид.

Ответникът по оспорването Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция” – МВР, чрез юриконсулт О. намира жалбата за неоснователна, посочвайки, че е издадена от компетентен орган, в предвидената от закона форма, при спазване на административно-производствените правила и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона. Представени са допълнителни доводи в писмен вид.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени и гласни доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че до момента на прекратяване на служебното му правоотношение М. И. е заемал длъжността „старши полицай” /техник ИТЕС/ в 01 група „Охрана на държавната граница”, към Г. – К., при РД „Гранична полиция” – Драгоман, при Главна Дирекция „Гранична полиция” – МВР.

Оспорващият е бил назначен на посочената длъжност със заповед с рег. № 3915/08.10.2012 г. на Директора на Главна дирекция „Гранична полиция” – МВР, която е била отменена с решение № 3224/13.05.2013 г. постановено по адм. д. № 10406/2012 г. на Административен съд София-град. С решение № 14192 от 30.10.2013 г. на ВАС, П. отделение, решението на АССГ е било отменено и жалбата на И. е била отхвърлена.

С решение № 96 от 01.07.2010 г. на Районен съд – [населено място], потвърдено с Решение от 04.10.2010 г. на Софийски Окръжен Съд, М. И. е признат за виновен в извършване на престъпление от общ характер по чл. 144, ал. 3 от НК и е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба” в размер на 500 лева на основание чл.78А от НК.

Със заповед № 401/19.02.2009 г. на Директора на РДГП – Драгоман на И. е било наложено дисциплинарно наказание „порицание” за срок от шест месеца.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е съобщена на М. И. лично на 19.08.2013 г., видно от положения върху екземпляр от нея саморъчно написан текст. Жалбата е подадена чрез административния орган на 27.08.2013 г. /вх. № Ж-99/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство срещу акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорената заповед, компетентния административен орган е приел, че са налице материално-правните предпоставки на чл. 245, ал.1, т. 7, б. „д” от ЗМВР. По силата на тази разпоредба, служебното правоотношение на държавния служител в МВР се прекратява при установяване наличието на обстоятелства по чл. 179, ал. 1, т. 2, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение. Съгласно визираната норма, държавен служител в МВР може да бъде дееспособно физическо лице, което не е осъждано за умишлено престъпление от общ характер, независимо от реабилитацията, или не е освободено от наказателна отговорност за извършено умишлено престъпление от общ характер с налагане на административно

наказание по чл. 78а от Наказателния кодекс. Чрез този законов текст, законодателят е приел, че всяко осъждане за престъпление от общ характер или наложено административно наказание по чл. 78А от НК, е пречка лицето да бъде държавен служител в МВР, дори когато лицето е реабилитирано, както е в настоящата хипотеза. При откриване на обстоятелство по чл. 179, ал. 1, т. 2 от ЗМВР при вече възникнало служебно правоотношение по ЗМВР, е налице основанието чл. 245, ал. 7, буква "д" от ЗМВР за прекратяване на служебното правоотношение поради обективна невъзможност да се изпълняват задълженията, когато не е задължително налагането на дисциплинарно наказание уволнение.

Неоснователен е релевирият довод, че правните последици от освобождаването от наказателна отговорност с налагане на административно наказание на основание чл. 78А от НК са погасени по давност. Изтеклият двугодишен срок чл. 225, ал. 2 от ЗМВР от извършване на деянието в случая ще бъде пречка за налагане на дисциплинарно наказание, но не и за прекратяване на служебното правоотношение на основание чл. 245, ал. 7, буква "д" от ЗМВР.

Лишено от правна опора е и оплакването, че за същото деяние на И. вече е било наложено наказание. С оспорения акт на жалбоподателя не е наложено дисциплинарно наказание, а е прекратено служебното му правоотношение, поради наличие на абсолютна пречка за заемане на длъжност като държавен служител в МВР - същият е признат за виновен в извършване на престъпление от общ характер по чл. 144, ал. 3 от НК и е освободен от наказателна отговорност с налагане на административно наказание „глоба” в размер на 500 лева на основание чл. 78А от НК. Неоснователно е и твърдението, че И. е освободен от длъжност, каквато не е заемал. Заповед с рег. № 3915/08.10.2012 г. с която оспорваният е бил назначен на посочената длъжност е била отменена с решение № 3224/13.05.2013 г. постановено по адм. д. № 10406/2012 г. на Административен съд София-град, но в последствие жалбата е била отхвърлена с решение № 14192 от 30.10.2013 г. на ВАС, П. отделение.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в предвидената форма и при съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставен в сила.

По отношение на направените разноски, предвид на факта, че надлежният ответник по оспорването, чрез процесуалния си представител е поискал такива, на същият следва да се присъдят разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Б. И. от [населено място] срещу Заповед с рег. № 2917/21.06.2013 г. на Директора на Главна Дирекция „Гранична полиция”, с която е прекратено служебното му правоотношение на основание чл. 245, ал. 1, т. 7, б. „д” от ЗМВР.

ОСЪЖДА М. Б. И. с адрес за призоваване [населено място], [улица] с ЕГН 62123117242, да заплати на Главна Дирекция „Гранична полиция”, сумата от 150 /сто и петдесет/ лева, представляващи юрисконсултско възнаграждение, за осъществено процесуално представителство по административно дело № 8594 по описа за 2012 г.

на Административен съд София - град.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..